

Arrest

**nr. 80 409 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 juli 2011 een asielaanvraag in. Die aanvraag heeft aanleiding gegeven tot de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest nr. 73 492 van 18 januari 2012 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing bevestigd. Op 24 januari 2012 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 16//01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Verzoeker bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 EVRM. Op 17 februari 2012, datum waarop nog geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd jegens verzoekende partij definitief was, diende de verzoekende partij een aanvraag tot regularisatie ex artikel 9ter Vreemdelingenwet in. Zij motiveerde dit als volgt (stuk 3): (...).Zoals verzoekende partij in dit verzoek tot medische regularisatie schreef, meent zij dat haar verplichte terugkeer naar Nigeria een schending zou opleveren van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij herneemt deze argumentatie volledig in het kader van dit middel. De verzoekende partij meent dat zolang bovenstaande 9ter aanvraag niet ten gronde is onderzocht en meer bepaald of de ingeroepen medische elementen een schending van 3 EVRM inhouden, er geen bevel om het grondgebied te verlaten jegens haar definitief mag worden. De verzoekende partij verwijst ter zake naar analoge rechtspraak van Uw Raad: RvV 16.199, 23 september 2008-RvV 45.435, 25 juni 2010- RvV 47.909, 08 september 2010."

2.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat hij een aanvraag om medische regularisatie heeft ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 17 februari 2012, nog voor er een bevel om het grondgebied te verlaten jegens hem werd uitgevaardigd. Hij stelt dat een tenuitvoerlegging van het bevel een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 24 januari 2012. Aldus mist verzoekers stelling dat op 17 februari 2012 geen bevel meer kon worden afgegeven feitelijke grondslag. De geldigheid van de bestreden beslissing moet beoordeeld worden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker nadien nog een aanvraag om medische regularisatie zou hebben ingediend tast de wettigheid van de beslissing niet aan. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker weliswaar een aanvraag in verband met artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorlegt, doch daarbij geen verzendingsbewijs voorlegt. Evenmin legt hij een bewijs neer dat de aanvraag ontvankelijk werd ingediend, noch legt hij een attest van immatriculatie voor.

Het valt buiten het voorwerp van de voorliggende betwisting om de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet te onderzoeken. Het komt verzoeker toe het rechtsgeldig indienen van deze aanvraag aan te tonen. Daarnaast wordt opgemerkt dat indien verzoeker daadwerkelijk op rechtsgeldige wijze een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, hij overeenkomstig artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie model A. Aldus zou verzoeker gemachtigd zijn tot voorlopig verblijf en kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet onmiddellijk ten uitvoer worden gelegd. Tot slot wordt vastgesteld dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC